

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/29/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4616010097
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4616010097.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a členov senátu JUDr. Zity Matyóovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci obžalovaného U. H. a spol., pre zločin vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, o odvolaniach obžalovaných U. H. a P. Q. a o odvolaní prokurátorky Okresnej prokuratúry Topoľčany (ďalej len „okresný prokurátor“) proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany z 23.03.2017, sp. zn. 2T/30/2016, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 25.05.2017, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/, odsek 2 Trestného poriadku z r u š u j e s a napadnutý rozsudok vo výroku o treste uloženom obžalovanému P. Q..

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku s a

obžalovaný:

P. Q. , narodený XX.XX.XXXX v S., trvale
bytom E. D., W. XXXX, prechodne
bytom S. nad Q., N. O. XX,
toho času vo výkone trestu odňatia,
slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody
Dubnica nad Váhom,

o d s u d z u j e :

Podľa § 189 odsek 2 Trestného zákona a s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona (po zistení poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 písmeno l/, písmeno n/ Trestného zákona a priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno m/ Trestného zákona) na trest odňatia slobody 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona s a na výkon trestu odňatia slobody z a r a d ů j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

II.

Podľa § 319 Trestného poriadku s a odvolanie obžalovaného U. H. a odvolanie obžalovaného P. Q. z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom boli obžalovaní U. H. a P. Q. (ďalej len „obžalovaní“) uznaní vinnými zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa dopustili na tom skutkovom základe, že:

obžalovaný U. H. najskôr dňa 28.10.2015 v čase 22.00 h telefonicky oslovil a následne sa osobe stretol v Obci F. na ul. 1. mája s poškodeným U. E. s tým, že za sumu 7000,-Eur vie zabezpečiť vrátenie traktora zn. Zetor Proxima Plus 105, červenej farby, ktorý bol poškodenému odcudzený v čase od 18.00 h dňa 15.09.2015 do 07.05 h dňa 16.09.2015 v Obci S. (trestné stíhanie vedené pod ČVS: ORP-359/VYS-TO-2015), avšak v prípade nezaplatenia bude jeho traktor rozrobený a vyvezený mimo územia Slovenskej republiky alebo zapálený na nejakom poli, preto sa následne stretol poškodený dňa 29.10.2015 v poobedňajších hodinách na T. v reštaurácii M. s oboma obžalovanými, kde títo poškodenému zopakovali tie isté skutočnosti, teda, že za sumu 7000,-Eur vedia zabezpečiť vrátenie traktora, inak bude jeho traktor rozrobený a vyvezený dňa 30.10.2015 v čase o 01.23 h v obci F. na ul. 1. mája odovzdal obžalovanému U. H. sumu vo výške 1000,-Eur ako zálohu s tým, že keď zoženie zvyšné peniaze, tak tieto vyplatí, aby mu bol traktor vrátený v nepoškodenom stave, kedy mu obžalovaný P. Q. uviedol, aby neinformoval políciu, že má svoju rodinu a oni vedia, že má dcérku, preto zo strachu o svoju rodinu poškodený dohodol na deň 04.11.2015 ďalšie dve stretnutia v Obci F. na ul. 1. mája, kde obžalovaným U. H. a P. Q. odovzdal finančnú hotovosť vo výške 2000,-Eur s tým, že traktor mu bude vrátený v krátkom čase, čo sa nestalo, čím spôsobili poškodenému U. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., X. XXX/XX škodu vo výške 3000,-Eur.

Za to bol obžalovanému U. H. podľa § 189 odsek 2 Trestného zákona za nezistenia žiadnej poľahčujúcej okolnosti a ani žiadnej priťažujúcej okolnosti, s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona, uložený trest odňatia slobody 4 roky, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Obžalovanému P. Q. bol podľa § 189 odsek 2 Trestného zákona, § 41 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, § 42 odsek 1 Trestného zákona, § 36 písmeno l/, n/ Trestného zákona, priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písmeno h/ , m/ Trestného zákona a § 38 odsek 2 Trestného zákona uložený úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody 4 roky, na výkon ktorého bol podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 42 odsek 2 bol zrušený výrok o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Nitra sp. zn. 33T/96/2015. Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku bola obžalovaným uložená povinnosť nahradiť poškodenému U. Okšovi spôsobenú škodu 1.000,--eur.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, čo do výroku o vine, treste, výroku o náhrade škody a konaní, ktoré rozsudku predchádzalo, podal odvolanie obžalovaný H.. V zákonnej 15-dňovej lehote odo dňa jeho oznámenia podal odvolanie čo do výroku o treste obžalovaný Q. a v zákonnej 15-dňovej lehote odo dňa jeho oznámenia podal odvolanie okresný prokurátor, čo do výroku o treste uloženom obžalovanému Q. v jeho neprospech.

Obžalovaný U. H. v písomných dôvodoch svojho odvolania prostredníctvom svojho obhajcu namietol procesné pochybenie súdu I. stupňa, keď hlavné pojednávanie dňa 15.06.2016 nebolo zaznamenané v súlade s ustanovením § 61a Trestného poriadku. V ďalších dôvodoch odvolania namieta postup zadržania obžalovaného a jeho vzatia do väzby, keď policajná akcia s názvom „F.“ bola začatá na podnet polície a poškodený konal len v rámci pokynov Policajného zboru, keď podľa výpovede poškodeného z 21.12.2015 je jednoznačné, že až na podnet polície poškodený zavolať obvinenému, aby mu odovzdal finančné prostriedky. Je zrejmé, že obvinený nemal v úmysle páchať trestnú činnosť a konanie bolo umelo vyvolané orgánmi činnými v trestnom konaní, ku ktorému by inak neprišlo, pretože obvinený poškodeného už vôbec nekontaktoval. Obvinenému H. v tom čase nebolo vznesené obvinenie a preto, ak bol orgánmi činnými v trestnom konaní označený ako podozrivý, mali tieto postupovať v súlade s Trestným poriadkom a obvinený mal byť predvolaný na výsluch ako podozrivá osoba. Poukázal na záznam z 31.10.2017, z ktorého je jednoznačné, že poškodený neoznamoval trestnú činnosť vydierania, ale ohlasoval krádež. Poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky ako aj Najvyššieho súdu SR v tom smere, že postup orgánov činných v trestnom konaní je zrejším excesom z hraníc, v ktorých sa odohráva trestné konanie. Postup orgánov činných v trestnom konaní je v danom konaní extra legem a dôkazy týmto spôsobom získané, sú od počiatku nezákonné a v trestnom konaní nepoužiteľné. K skutkovým zisteniam poukázal na to, že obžalovaný H. od začiatku trestného stíhania zotrváva na svojej prvej výpovedi a poukazuje na to, že tvrdenia poškodeného nedávajú logický zmysel tak, ako

je tomu tak pri tvrdení obžalovaného H.. Nestotožňuje sa s hodnotením dôkazov, a to telefonických hovorov medzi poškodeným a obžalovaným H. a poukazuje na to, že poškodený odmietol predložiť prepisy svojich hovorov. Jediným dôkazom, ktorý by mal usvedčovať obžalovaného H., je výpoveď poškodeného, ktorá má niekoľko rozporov.

Preto navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný H. vo svojom podaní doručenom krajskému súdu 12.05.2017 rozsiahle popísal priebeh skutku tak, ako vo svojich výpovediach v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní a priložil listy, ktoré mu písal obžalovaný Q. a poukazuje na to, že všetky výpovede poškodeného sú klamlivé, nelogické a nezmyselné.

Obžalovaný P. Q. v písomných dôvodoch svojho odvolania prostredníctvom svojho obhajcu namieta porušenia ustanovenia Trestného zákona, pretože výrokom o treste mal byť postupom podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušený vo výroku o treste rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1T/126/2016, pretože bol odsúdený za trestný čin, ktorý spáchal skôr ako bol citovaným rozsudkom vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin.

Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste s tým, aby krajský súd podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám rozhodol.

Prokurátor v písomných dôvodoch svojho odvolania uviedol, že v prípade obžalovaného Q. nebol dôvod na uloženie súhrnného trestu odňatia slobody za súčasného zrušenia výroku o treste, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Nitra, sp. zn. 33T/96/2015, pretože týmto došlo k upusteniu od uloženia súhrnného trestu, vzhľadom na odsúdenie Okresným súdom Zvolen, sp. zn. 3T/170/14zo dňa 09.01.2015. Obžalovaný sa dopustil žalovaného skutku dňa 28.10.2015 a tento skutok nie je vo vzťahu ku skutku, za ktorý bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Nitra vo viacčinnom súbehu, čo je predpokladom pre ukladanie súhrnného trestu. Obžalovanému Q. mal byť preto ukladaný samostatný trest odňatia slobody podľa § 189 odsek 2 Trestného zákona.

Navrhol preto zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 odsek 1 písmeno d/ Trestného poriadku v časti týkajúcej sa uloženého trestu obžalovanému Q. a tomuto podľa § 189 odsek 2 Trestného zákona, § 36 písmeno l/ Trestného zákona, § 37 písmeno m/ Trestného zákona a § 48 odsek 2 Trestného zákona uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrval na dôvodoch odvolania okresného prokurátora, k dôvodom odvolania obžalovaného H. uviedol, že toto nepovažuje za dôvodné, po náležitom zistení skutkového stavu bolo jeho konanie správne právne kvalifikované a trest mu uložený, považuje za zákonný. Odvolanie obžalovaného H. navrhol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť a vo vzťahu k obžalovanému Q. navrhol rozhodnúť v súlade s návrhom okresného prokurátora.

Obhajca obžalovaného H. na verejnom zasadnutí zotrval na písomných dôvodoch odvolania obžalovaného a navrhol obžalovaného H. oslobodiť spod obžaloby, pretože obžalovaný skutok nespáchal, resp. vec vrátiť súdu I. stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Obžalovaný H. na verejnom zasadnutí uviedol, že sú to všetko klamstvá, bolo to na nich urobené, aj vyšetrovateľ mu uviedol po skončení vyšetrovania, že mu uveril, a pokiaľ ide o motiváciu konania poškodeného, uviedol, že síce sa nepoznali a dôvod bol podľa neho ten, že poškodený chcel získať traktor bez toho, aby musel zaplatiť odmenu za jeho nájdanie.

Obhajca obžalovaného Q. na verejnom zasadnutí zotrval na dôvodoch odvolania obžalovaného, odvolanie prokurátora považuje za nedôvodné a uviedol, že v tomto prípade nie je možné u obžalovaného konštatovať príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno h/ Trestného zákona. Navrhol obžalovanému uložiť súhrnný trest, aj po zrušení výroku o treste z rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 1T/126/2016.

Obžalovaný Q. na verejnom zasadnutí zotrval na vyjadreniach svojho obhajcu.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaných odvolaní oprávnenými osobami preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov

rozsudku, proti ktorým tieto podali odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku a dospel k záveru, že odvolania obžalovaných nie sú dôvodné a odvolanie okresného prokurátora je dôvodné vo vzťahu k uloženému trestu obžalovanému P. Q..

Odvolací súd pri preskúmaní správnosti postupu prípravného konania z predloženého dôkazového materiálu zistil, že v tomto konaní bol zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti, dôležité pre trestné stíhanie, ktoré súd I. stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie. Pri vykonávaní dôkazov orgány činné v tomto konaní postupovali podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku.

Súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní pri vykonávaní dôkazov postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ako i ďalších ustanovení upravujúcich spôsob vykonávania dôkazov v trestnom konaní, pričom sa nedopustil žiadnych podstatných chýb v zmysle § 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku.

Súd I. stupňa svoje rozhodnutie aj primerane odôvodnil, tak ako mu to ukladá ustanovenie § - u 168 ods. 1 Trestného poriadku, keď uviedol ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Taktiež z odôvodnenia je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaných a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, trestu a náhrady škody.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného H., krajský súd sa stotožňuje s konštatovaním zavinenia tohto obžalovaného a pritom poukazuje na úvahy súdu I. stupňa. Vykonaným dokazovaním bolo bez dôvodných pochybností dostatočne preukázané, že obžalovaní sa dopustili konania popísaného vo výroku napadnutého rozsudku, keď po predchádzajúcej dohode a naplánovaní, obžalovaný H. dňa 28.10.2015 vyvolal stretnutie s poškodeným s tým, že mu prisľúbil zabezpečenie vrátenia odcudzeného traktora za finančnú odplatu, za týmto účelom sa obaja obžalovaní stretli s poškodeným aj dňa 29.10.2015, pričom v rámci týchto stretnutí obaja obžalovaní nútili poškodeného na zabezpečenie vrátenia traktora zaplatiť sumu 7.000,- eur pod hrozbou ťažkej ujmy a to hrozbou zničenia traktora, resp. neohlásenia týchto skutočností polícii hrozbou ujmy na jeho blízkej rodine, následkom čoho sa poškodený stretával s oboma obžalovanými v snahe zabezpečiť požadovanú finančnú čiastku, časť ktorej aj dňa 30.10.2015 vo výške 1.000,- eur odovzdal obžalovanému U. H. a následne taktiež 04.11.2015 odovzdal obžalovaným finančnú hotovosť 2.000,-eur v snahe zabezpečiť si vrátenie odcudzeného traktora a to spôsobom popísaným vo výroku napadnutého rozsudku. Krajský súd k uvedenému záveru dospel vyhodnotením vykonaných dôkazov a vyhodnotením konania obžalovaných. Toto konanie obžalovaných bolo preukázané jednak výpoveďou poškodeného E., čiastočne výpoveďou obžalovaného Q. a v neposlednom rade aj obžalovaného H. a vypočutých svedkov. Krajský súd pri vyhodnotení vykonaných dôkazov týkajúcich sa spáchania skutku a konštatovania zavinenia obžalovaných, v celom rozsahu poukazuje na vyhodnotenie dôkazov súdom I. stupňa, pričom súd I. stupňa sa dôsledne a vyčerpávajúco vysporiadal s obranou obžalovaných, najmä s obranou obžalovaného H.. Správne súd I. stupňa v tejto súvislosti poukázal predovšetkým na výpoveď poškodeného E., vo výpovediach ktorého ani krajský súd nezistil žiadne závažné rozpory, ktoré by odôvodňovali záver, že výpoveď poškodeného je nevierohodná a táto výpoveď v dostatočnej miere pravdepodobnosti vyvracia obranu obžalovaného H.. K úvahám súdu I. stupňa, ohľadne zavinenia oboch obžalovaných a vo vzťahu k nevierohodnosti tvrdení obžalovaného H., že mal záujem vrátenie traktora poškodenému zabezpečiť, o odcudzenom traktore mal skutočnú vedomosť obžalovaný Q., ktorý ho sám zavádzal, krajský súd dopĺňa, že tieto tvrdenia obžalovaného H. vyvrátil i obžalovaný Q.. Skutočnosť, že obžalovaný H. tvrdil poškodenému, že vie, kde sú ukradnuté veci, žiadal sumu 7.000,-eur za vrátenie traktora, že sa mu vyhrážal zničením traktora a ublížením jeho rodine. Z výpovede obžalovaného Q. je zrejmé, že obaja obžalovaní poškodeného zavádzali, nemali žiadne informácie o odcudzenom traktore. Vzájomná dohoda oboch obžalovaných sa dá vyvodiť predovšetkým z ich konania. Obžalovaný Q. poškodeného nepoznal, stretnutie s poškodeným vyvolal obžalovaný H., obžalovaný Q. bol oslovený práve obžalovaným H. a nie poškodeným a navyše aj z konkrétnych detailov ich konania, keď pri stretnutiach s poškodeným mal obžalovaný Q. napríklad pásku polície, prvú prijatú finančnú hotovosť od poškodeného vo výške 1.000,-eur minuli obaja obžalovaní spoločne. Navyše obžalovaný Q. na hlavnom pojednávaní uviedol, že poškodenému sa vyhrážal, aj keď to tak nemyslel a ani by to tak nespravil, nevie posúdiť, či poškodený mal z nich, t.j. aj z obžalovaného H., resp. z vyhrážok strach, a

nevie ako vnímal poškodený, či sa má on osobne alebo niekto iný podieľať na uskutočnení vyhrážok. K vyhrážkam na adresu poškodeného sa vyjadril aj obžalovaný H. a to pri konfrontácii s obžalovaným Q. dňa 06.11.2015, keď na otázku vyšetrovateľa, kto na stretnutí na T. povedal poškodenému, že ľudia, čo majú jeho traktor, sú schopní všetkého a že má myslieť na rodinu a dcéru, obžalovaný uviedol, že v tomto zmysle to povedal Q.. Tieto vyjadrenia oboch obžalovaných spolu s opakovaným tvrdením o vyhrážkach poškodeným sú dostatočným priamym dôkazom usvedčujúcim oboch obžalovaných zo spáchania skutku. Je zrejmé, jednak zo samotného konania poškodeného a z konania obžalovaných, že poškodený konal pod nátlakom obavy, najmä zo zničenia odcudzeného traktora, pretože obžalovaným vydal v prvom prípade 1.000,- eur, následne zháňal peniaze za účelom odovzdania ďalšej finančnej čiastky a konanie obžalovaných polícii oznámil až po tom, keď sám mal podozrenie, že obžalovaní o odcudzenom traktore nemajú žiadnu vedomosť a zavadzajú ho. Úmysel obžalovaných sa dá jednoznačne a bez dôvodných pochybností vyvodiť teda z konania oboch obžalovaných, keď títo vyvíjali nátlak na poškodeného uvádzaním rôznych údajov o okolnostiach a osobách, kde sa má traktor nachádzať, adresovaním rôzneho druhu a stupňa vyhrážok poškodenému v úmysle dosiahnuť vydanie finančnej hotovosti práve hrozbou uskutočnenia týchto vyhrážok.

Tieto všetky skutočnosti jednak predovšetkým popísané v rozsudku súdu I. stupňa a doplnené úvahami krajského súdu vo svojom súhrne nasvedčujú tomu, že sa skutok stal, ako je uvedené v skutkovej vete tohto rozsudku a ani námietky obžalovaného H. vyjadrené v jeho odvolaní nevňášajú dôvodné pochybnosti o spáchaní skutku obžalovanými, pričom krajský súd je toho názoru, že obaja obžalovaní konali v úmysle priamom, pretože chceli spôsobom uvedeným v tomto zákone a v právnej vete napadnutého rozsudku porušiť záujem chránený týmto zákonom.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaných, krajský súd sa stotožňuje s právnou kvalifikáciou konania obžalovaných tak, ako ich konanie kvalifikoval súd I. stupňa a to ako zločin vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, pretože obžalovaní spoločným konaním hrozbou inej ťažkej ujmy nútili iného, aby niečo konal a spôsobili tým väčšiu škodu.

K odvolacím námietkam obžalovaného H. o vade konania spočívajúcej v nezaznamenaní hlavného pojednávania z 15.06.2016 postupom podľa § 61a Trestného poriadku a o postupe orgánov činných v trestnom konaní mimo hraníc Trestného poriadku v rozpore s ustanovením § 2 odsek 1 Trestného poriadku a článku 17 odsek 2 Ústavy SR krajský súd udáva nasledovné:

Podľa § 58 odsek 1 Trestného poriadku o každom úkone trestného konania sa spíše zápisnica. Podľa odseku 3 tohto ustanovenia, či sa o hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí vyhotoví zápisnica diktovaním predsedom senátu alebo iným spôsobom uvedeným v tomto ustanovení Trestného poriadku, rozhodne opatrením predsedu senátu. Len porušenie tohto ustanovenia Trestného poriadku má za následok, resp. má vplyv na zákonnosť priebehu vykonaného dokazovania. Nie je tomu tak v prípade zvukového záznamu z hlavného pojednávania a verejného zasadnutia podľa ustanovenia § 61a Trestného poriadku, ktorého nevykonanie nemá vplyv na zákonnosť priebehu vykonávaného dokazovania, pretože na rozdiel od zápisnice ide o záznam a v prípade záznamu nejde o formu vyhotovenia zápisnice o úkone trestného konania. Postup súdu I. stupňa pri vykonávaní dôkazov sa preskúmava výlučne zo zápisnice vykonanej postupom podľa § 58 odsek 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného H. o postupe orgánov činných v trestnom konaní mimo rámec ustanovení Trestného poriadku krajský súd po oboznámení sa s vykonanými dôkazmi dospel k záveru, pri rešpektovaní rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúceho sa tzv. provokácie trestného činu a skrytej reakcie polície, že v danom prípade absentovala provokácia zo strany polície. Podľa rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod policajnou provokáciou treba rozumieť zámerné aktívne podnecovanie alebo navádzanie, či iné iniciovanie spáchania trestnej činnosti vedené snahou, aby osoba, ktorá by inak protiprávne nekonala, spáchala trestný čin. Skrytou aktivitou polície je činnosť zameraná na zistenie skutočností dôležitých pre trestné konanie, odhalenie páchatel'a trestného činu a zabezpečenie dôkazov o jeho trestnoprávne postihuteľnom konaní, prípadne zabránenia mu v jeho pokračovaní. Kľúčovú odlišnosť skrytej aktivity polície od policajnej provokácie charakterizuje skutočnosť, že polícia neiniciuje, t.j. neovplyvňuje u osoby vôľu spáchať trestný čin, ale takýmto zámerom vytvára u nej podmienky na dokonanie trestného činu, ktoré však nesmú byť výnimočné, ale objektívne možné, v danej situácii je obvyklé a musia nastať až s časovým odstupom až po tom, čo sa páchatel' rozhodol spáchať trestný čin a preukázateľne urobil kroky k jeho spáchaniu. Krajský súd v danej veci konštatuje, že nebola zistená

žiadna skutočnosť, ktorá by nasvedčovala eventuálne neprimeranej iniciatíve štátnych orgánov. Pri tomto závere krajský súd vychádzal z vykonaných dôkazov a to jednak z výsluchu poškodeného E. a z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise. Je zrejme a bolo to vykonaným dokazovaním preukázané, čomu zodpovedajú aj vyššie uvedené úvahy krajského súdu týkajúce sa skutkových zistení, že bolo výlučne na vôli oboch obžalovaných dopustiť sa konania popísaného v skutkovej vete napadnutého rozsudku a ako na to už vyššie poukázal krajský súd z dôvodu, že to bol práve obžalovaný H., ktorý kontaktoval poškodeného, na tento účel sa spojil s obžalovaným Q. a ešte pred tým, ako poškodený vôbec niečo nahlásil na políciu, pod hrozbou vyhrážok žiadali od poškodeného za zabezpečenie vrátenia traktora finančný obnos. Až po konaní obžalovaných popísanom v skutkovej vete napadnutého rozsudku, dňa 04.11.2015 o 07.30 hod. poškodený podal na políciu trestné oznámenie, kde popísal konanie obžalovaných, t.j. konanie obžalovaných oznámil až po tom, čo im aj skutočne odovzdal časť finančných prostriedkov žiadaných obžalovanými. Poškodený v konaní nevystupoval ako agent a skutočnosť, že pri odovzdávaní peňazí dňa 04.11.2015 bola prítomná polícia nemožno vyhodnotiť ako provokáciu polície spočívajúcu v zámernom aktívnom podnecovaní alebo navádzaní na spáchanie trestného činu osoby, ktorá by inak tak nekonala, pričom obaja obžalovaní boli toho dňa zadržaní postupom podľa § 85 odsek 1 Trestného poriadku, t.j. ako osoby podozrivé zo spáchania trestného činu, aj keď proti nim nebolo vznesené obvinenie a to po predchádzajúcom súhlase prokurátora na základe trestného oznámenia podaného poškodeným. V danom prípade teda orgány polície obmedzili svoj vplyv výlučne na vyšetrovanie trestného činu a zadržanie páchatel'ov. Preto krajský súd konštatuje, že konanie orgánov polície v danej trestnej veci bolo v súlade s účelom zákona a bolo úmerné protiprávnosti konania, vzhľadom na mieru závažnosti trestnej činnosti a jej rozsah.

Okresný súd v napadnutom rozsudku náležite odôvodnil tak skutkové zistenia ako aj právnu kvalifikáciu konania obžalovaných a odvolací súd, ktorý dospel k rovnakým vecným a právnym záverom, preto v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku jednak v časti týkajúcej sa skutkových zistení ako aj v časti kvalifikácie konania obžalovaných, ktoré si v plnom rozsahu osvojil a opätovne poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu I. stupňa.

Pokiaľ ide o trest uložený obžalovanému H., krajský súd sa stotožňuje s úvahami súdu I. stupňa, ktorý postupoval v súlade s kritériami rozhodnými pre určenie druhu trestu, jeho výmery a jeho účelu a správne u obžalovaného nezistil ani jednu priťažujúcu a ani poľahčujúcu okolnosť (obžalovaný nevedel riadny život, vzhľadom na odsúdenie obžalovaného Okresným súdom Prievidza z 23.01.2004, sp. zn. 2T/48/03, z výkonu trestu uloženého mu v trvaní 3 roky bol podmienene prepustený 30.04.2008, ktorým dňom tento trest aj vykonal), správne teda ukladal trest postupom podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona, ukladal trest v základnej sadzbe 4 roky až 10 rokov a aj krajský súd sa stotožňuje s jeho úvahou, že zodpovedajúce a primerané zákonu bude uloženie trestu na samej spodnej hranici zákonnej sadzby v trvaní 4 roky, ktorý trest v konečnom dôsledku nemohol krajský súd ani sprísniť, vzhľadom na odvolanie podané výlučne obžalovaným. V prípade obžalovaného nebol dôvod ani na aplikáciu mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 odsek 1 Trestného zákona. Správne ho súd I. stupňa na výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Pri skúmaní napadnutého výroku o treste uloženom obžalovanému Q., odvolací súd zistil, že súd I. stupňa nesprávne postupoval pri ukladaní trestu obžalovanému, keď tomuto postupom podľa § 42 odsek 1 Trestného zákona ukladal súhrnný trest odňatia slobody a súčasne zrušil podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona výrok o treste z rozhodnutia citovaného vo výroku napadnutého rozsudku. Súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného súbehu a to len vtedy, ak páchatel' bol za čas retrospektívne sa zbiehajúcej trestnej činnosti odsúdený a ak možno na takéto odsúdenie prihliadať. Súd teda páchatel'a odsudzuje za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom I. stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Ak bol trestný čin spáchaný po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku súdom I. stupňa, nejde o súbeh, ale o recidívu a teda je vylúčené uloženie súhrnného trestu v zmysle § 42 v zmysle Trestného zákona, aj keby bol tento rozsudok v ďalšom konaní zrušený a nový odsudzujúci rozsudok bol súdom I. stupňa vyhlásený až po spáchaní trestného činu, za ktorý sa trest ukladá, to platí aj v prípade zrušenia takéhoto rozsudku iba vo výroku o treste v dôsledku ukladania súhrnného trestu, ako tomu bolo v danom prípade, keď rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 1T/126/2016 zrušil výroky o treste z rozsudkov Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp.zn. 1T/157/2014, Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 1T/124/2014, Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T/170/2014 a

Okresného súdu Námestovo sp. zn. 4T/58/2015. Zrušením výrokov o treste v týchto rozsudkoch však neboli zrušené tieto rozsudky vo výroku o vine a teda skutok v teraz prejednáwanej trestnej činnosti obžalovaného Q. bol spáchaný 04.11.2015 (jeho dokonaním) a bol spáchaný teda po vyhlásení vyššie citovaných odsudzujúcich rozsudkov. V danom prípade teda v prípade skutkov z rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp.zn. 1T/157/2014, spáchaných v rokoch 2011 až 2012, z rozsudku Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 1T/124/2014 spáchaného v apríli 2013, z rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T/170/2014 spáchaného 02.06.2014, z rozsudku Okresného súdu Námestovo sp. zn. 4T/58/2015 spáchaných od 01.07.2014 do augusta 2014 a z rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 1T/126/2016 spáchaného 12.03.2014 a skutku teraz prejednávaného zo dňa 04.11.2015 nejde o zbiehajúcu sa trestnú činnosť, pretože zbíhanie trestnej činnosti bolo prerušené vyhlásením odsudzujúcich rozsudkov Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp.zn. 1T/157/2014 zo dňa 11.11.2014, Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 1T/124/2014 z 28.01.2015, Okresného súdu Zvolen sp.zn. 3T/170/2014 zo dňa 07.01.2015, Okresného súdu Námestovo sp. zn. 4T/58/2015 z 29.10.2015. Tak tomu je aj vo vzťahu ku skutku z trestného rozkazu Okresného súdu Nitra z 01.07.2016, sp.zn. 33T/96/2015, ktorého skutku sa dopustil v roku 2013.

V prípade obžalovaného Q. preto správne prokurátor namietal ukladanie trestu v rozpore s ustanovením § 42 odsek 1 Trestného zákona, pretože odsúdenému mal byť ukladaný trest samostatný podľa § 189 odsek 2 Trestného zákona.

Krajský súd preto za zrušenia napadnutého rozsudku vo výroku o treste uloženom obžalovanému Q., na podklade odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného Q., uložil tomuto obžalovanému podľa § 189 odsek 2 Trestného zákona pri zistení dvoch poľahčujúcich a jednej priťažujúcej okolnosti tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a podľa § 38 odsek 3 Trestného zákona trest odňatia slobody 4 roky, t.j. na spodnej hranici zákonnej trestnej sadzby upravenej postupom podľa § 38 odsek 3 Trestného zákona a zohľadniac dve poľahčujúce okolnosti, najmä prijaté vyhlásenie o vine u tohto obžalovaného. Na výkon tohto trestu ho v súlade s kritériami ustanovenia § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Takto uložený trest obžalovanému Q. je podľa krajského súdu primeraný a zodpovedajúci zákonu.

Výrok o náhrade škody krajský súd považoval za vecne správny a zodpovedajúci zákonu.

Z vyššie uvedených dôvodov preto považoval odvolanie oboch obžalovaných za nedôvodné a tieto podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.